

1. Het kinderfeestje

Gijs de Wild is geestelijk nooit volwassen geworden. Ik neem de twee stukken van de kaart in mijn handen. Een uitnodiging voor een kinderfeestje. Dat zegt genoeg. Donald Duck kijkt me aan vanuit een auto die eruit ziet alsof hij van marsepein is gemaakt. Boven zijn snavel hangt een tekstballon. *Hoi Kittenkat*, staat er in Gijs' handschrift, dat ik herken van de keren dat ik hem hielp met zijn huiswerk. Alleen al door het zien van die achterover hellende letters komt een warreling van beelden in me naar boven. De broek met lappen op de knieën die hij van zijn moeder moest dragen wanneer we in bomen gingen klimmen. Ik durfde altijd hoger. De wandelingen door het bos, langs weilanden of in het dorp, onze voeten in hetzelfde ritme, alsof we oefenden voor simultaanlopen. Gijs hield zich niet in voor mij, ik hoefde me niet in te spannen om hem bij te benen. Onder de aanhef op de uitnodiging staat in zwarte drukletters *kom je ook naar mijn feestje?* De kaart ziet eruit alsof hij jaren in een lade heeft gelegen, vergeeld en met een ezelsoor aan een van de hoeken. Toen Gijs een jaar of tien werd, duwde hij me een uitnodiging voor zijn verjaardag in de hand. Misschien net zo een als deze. Ik was de enige die kwam opdagen. Gijs blonk niet uit in het aanknopen en onderhouden van vriendschappen. Omdat ik wat dat betref uit hetzelfde hout was gesneden, zochten we elkaars gezelschap, denk ik. Ik houd de

stukken tegen elkaar. Over het gezicht van de eend, tussen de woorden *naar* en *mijn*, loopt de scheurlijn zodat er nu *naar jn feestje* staat. Linksonder staan Gijs' naam, de datum en de locatie. 21 juni om 20.30 uur in het huis van zijn ouders. Dat is morgen. Zijn ouders komen rond die tijd thuis, de frituur sluit door de week om acht uur.

De uitnodiging kwam vorige week. Hij lag op de mat – eronder staken de bovenste helft van het huis-aan-huisblad uit en een deel van de bonusaanbiedingen van Albert Heijn, wat niet zou moeten omdat er een sticker op de brievenbus zit die aangeeft dat ik geen ongeadresseerd drukwerk wil ontvangen – en viel op door de lichtblauwe envelop waarin hij zat. Op de voorkant stond *Uitnodiging!* In de hoek waar normaal gesproken een postzegel zit, was met de hand een smiley getekend. Ik vroeg me af van wie hij kwam. In ons dorp wonen tientallen gezinnen met kleine kinderen en met geen van de ouders heb ik uitgebreider contact dan een achteloos 'hoi' wanneer we elkaar op straat tegenkomen. Ik raapte de post van de deurmat, nam hem mee de kamer in en draaide de luxaflex dicht zodat de zon wist dat ik geen behoefte aan hem had, een variant van de brievenbussticker voor ongewenste post. In mijn stoel bij het raam las ik de naam van de afzender en scheurde de kaart in tweeën. Een reactie die me nog steeds verbaast. Gijs en ik hebben elkaar al jaren niet gezien. Ik denk dat ik boos ben omdat hij zich opnieuw zo nadrukkelijk in

mijn bewustzijn heeft genesteld. Omdat hij terug is in het dorp dat hij verliet om het in Amsterdam helemaal te gaan maken, met alleen maar mooie mensen om zich heen.

Hij wil iets. Waarschijnlijk geld. Ongetwijfeld hebben zijn ouders hem verteld van het fortuin dat ik vorig jaar van oom Tom heb geërfd. En dat ik terug ben in mijn geboortehuis. Een andere reden om contact met me op te nemen, kan ik niet bedenken. En waarom is hij niet langsgekomen om me persoonlijk uit te nodigen? Waarschijnlijk omdat hij nog steeds dezelfde sukkel is als vroeger.